

Ragna Prag Magelrud:

106043

Ung eller gammel?

Det finnes vel ikke et begrep i ~~væksen~~ livet så relativt som begrepet alder. Spør en ungdom, hvem som er gammel og man vil alltid mene, at et menneske som har levet et visst antall år er gammel. Men spør en mann eller kvinne med sølvgratt hår og et kupert blink i øyet, om de er gamle, og de vil sikkert le en fornøyet latter ved den tanken.

Banen er den, at det å være ung først og fremst er et spørsmål om helbred og humør - hvis de to tingene er i orden behøver en ikke føle seg gammel, selv om årene er mange og livet har hatt litt av hvert å by på.

Jeg hørte engang en lege si, at en ungdom har så meget lettere for å gi opp livet enn en eldre har, og jeg syntes dengang det var så urimelig. Den unge, som står der forventningsfull for livet med alle de lyse voner - skulde ikke den ha meget vanskeligere for å gi det altså opp enn den eldre, som dog har fått utrette noe? Jeg forstår det bedre idag, at legen sikkert hadde rett.

Den som har levet noen år, har lagt en plan for sitt liv og har satt seg et mål og har fått begynne på denne livsgjerningen. Den har nok ikke lett for å legge verktøyet ned, se banen brutt, og måtte forsegne seg med aldri å få nå det målet en hadde satt seg.

Og men ikke ~~da~~ nettopp dette å ha et livsmål, en sak å kjempe for er hemmeligheten ved å holde seg ung? Er det ikke nettopp denne evnen til å se fremover med håp, som gir et menneske en ungdom, som ikke ebber ut tross alder og de grå hår? Ingen skjønnhetsmidler, ingen vidunderkur kan bedre bevare ens ungdommelighet enn dette å holde sine interesser vedlike og bevare evnen til å leve med i det som vokser og gror omkring en, enten det nå er markens grøde og jordens dyr på landet, eller det er ~~å~~ barn og barnabarn i familien, enten det er bøker og kunstsaker eller det er dagens brennende spørsmål i samfundet.

Vinner sitt liv alle i den tiden som gikk satt en ungdom så gammel og illusjonsløs, at det har vært vendt på det.

hvorfor var det slik? Hadde de ingen interesser? Var det livet selv, som ikke hadde noen tilfokkelise for oss? Hadde de ingen-ting å se fram til?

Denne tror den tidens ungdom så en ny mitter var både dyktig og evnerik, - men den var blitt ekstremt materialistisk offer for en livsanskuelse så materialistisk, at den hadde mistet evnen til å tenke og føle ungdommelig. Det var ikke moderne å ha idealer og drømmer, men hadde vennet meg til å diskutere ifiller alt det som ikke var til å ta og føle på. De var gamle før de hadde vært unge, de følte seg ved aslet uten å ha fullført løpet.

Den våre intellektuell var deres eneste begjerrighet, og for å hevde seg som intellektuelle mente de utvetyndt fra alt det som de mente var blåsyrt ideologisk. Ingen forsamling av gråhårede vitenskapsmenn kunne mer søkkelig plukke fra hverandre idealbegreper som fedrelanaskjærlighet, kristendom og ekteskapselig troskap, enn et slikt gymnasiestamfund av moderne materialister. Uprøvet ga de alle idealer på baten, ingen erfaring i verden kunde rekke ved deres ferdiglagde meninger.

Men en utvæ generasjoner leger tilbake i tiden var situasjonen en helt annen. De unge måtte lære å ha ubetinget respekt for den autoritet som alderen ga, kanskje var det et tvilsomt aktivum de fikk med seg ut i livekampen, når de sendtes ut med altfor høye idealer, som ble plukket ut av dem noksa ublidt i livets harde skole. Men når de ikke allikevel hadde mer å stå imot med, de som hadde respekt for autoritet og hadde lært å sette seg, høye mål også endelig?

Det er ganske sikkert en almindelig livets lov dette at en ny generasjon mener å ha funnet feilen som den gamle gjorde, for så å forsøke å gjøre det så meget bedre selv. Derfor vil livet alltid gå i bølgegang og så ungdomstid mot de gamle i selvsikker Bessermotet. Det er bare en ting en lett flammer, og det er at naturen er utværlig. Men vil ungdom så at den krever sin rett, når tiden er inne.

En ungdom skal ha idealer, en ungdom skal kunne håpe og drømme, det er livet selv som skal lære dem den leksen de trenger lære, det skal ikke innpodes i dem kalde, kyniske, internasjonale læresetninger, som ribber dem for mot og tro, før de får begynne på livet. Den som kan bevare sine idealer tross skuffelser, den vil erfare, at ungdommen er ikke begrenset til et bestemt antall år. Den som kan tro på det gode i livet, selv om skjebnen byr på mange vonde ting, den vil bevare sin ungdom tross årene. Den som kan følge med i det som skjer uten å dukke ned i motløshet og veklager over de gode gamle dager som svant, den vil kunne holde hodet høyt og ryggen rank, selvom det røyner på imellom.

At en hel generasjon er blitt berøvet idealitet og tro er grunnen til det fenomen vi ser idag, at så mange sylter seg ned i hat og vonde tanker, istedetfor å løfte hodet i kraft og vilje til å ta fatt på vanskene, som heller ikke vi kunde bli spart for. De har lært å tenke i flokk og ikke selvstendig, de ser ikke oppgaven som ligger like for var fot og som vi idag burde stå sammen om å løfte som en nordmann. De er barn av sin tid og gamle av sinn, de er framfor alt intellektuelle, de er så kloke, at de fatter ikke, at landet, det er det bare vi selv som kan berge.

I den tiden som kommer no er alder ikke mer et spørsmål om år, det er bare spørsmål om den sinnets elastisitet, som lar oss se og forstå vår tid, så vi fatter hva det trenges for å klare den situasjonen vi er kommet i.

Derfor må de eldre og de unge idag ikke stå mot hverandre, men rekke hverandre hendene til årlig og forståelsesfullt samarbeid for Norges framtid. De eldre og de unge skal ha gjensidig respekt for hverandre. Trekker de hver sin vei blir det stillstand, eller det blir en kurs som ingen har ønsket.

Jær de sammen, hånd i hånd, da vil den unges pågangsmot og den eldres erfaring bringe et harmonisk samspill av alle de gode